

200702418/1.

Datum uitspraak: 15 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/18245 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 5 maart 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 7 april 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 maart 2007, verzonden op 7 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

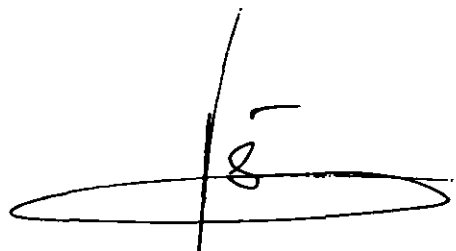
Uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2007

91-506.

Verzonden:

15 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 18245

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 5 maart 2007

in de zaak van:

geboren op [redacted], van Libische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. Ph.J. Schüller, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Op 9 februari 2005 is door de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (AIVD) een individueel ambtsbericht inzake eiser uitgebracht (kenmerk: 2301761/01). Op 11 april 2005 is eiser middels een brief met de inhoud van het individueel ambtsbericht geconfronteerd.
- 1.2 Vervolgens is eiser op 17 mei 2005 geconfronteerd met het voornemen om hem ongewenst te verklaren. Op 23 juni 2005 heeft eiser zijn zienswijze ingediend.
- 1.3 Verweerder heeft eiser bij besluit van 4 november 2005 ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c en e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Eiser heeft op 8 november 2005 tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij besluit van 7 april 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Eiser heeft hiertegen op 12 april 2006 beroep ingediend.
- 1.4 Eiser heeft op 12 april 2006 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Deze rechtbank en nevenzittingsplaats heeft bij uitspraak van 30 augustus 2006 (AWB 06 / 18246) de verzochte voorlopige voorziening afgewezen.
- 1.5 Verweerder heeft op 17 november 2006 een verweerschrift ingediend.
- 1.6 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 23 november 2006. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummer: AWB 06 / 18245

2

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Ingevolge artikel 67, eerste lid, Vw, zoals dat luidt sedert 1 november 2004, kan een vreemdeling door verweerder ongewenst worden verklaard:
- a. (...)
 - b. (...)
 - c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw;
 - d. (...)
 - e. in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Feiten

De rechtbank betreft in haar beoordeling de volgende feiten.

- 2.3 Eiser is naar eigen zeggen op 25 november 1997 Nederland ingereisd. Bij besluit van 27 februari 1998 zijn de aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf niet ingewilligd. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle (AWB 05/50168, 05/50166, 05/50169) van 1 februari 2006 is geoordeeld dat het beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag ongegrond is. In deze uitspraak is ook met toepassing van artikel 78 Vw geoordeeld dat het bezwaar gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' ongegrond is en is in dat kader de verzochte voorlopige voorziening hangende bezwaar gericht tegen het besluit tot ongewenstverklaring afgewezen.
- 2.4 Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft op 2 februari 2006 een zogeheten interim measure genomen inhoudende dat eiser, tot nader bericht, niet mag worden uitgezet naar Libië.
- 2.5 Eiser is in 2002 getrouwd met mevrouw Samen hebben zij twee kinderen.

Standpunten van partijen

- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit – samengevat en voor zover van belang – op de volgende standpunten gesteld. Eiser is ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c en e, Vw op grond van het individueel ambtsbericht van de AIVD van 9 februari 2005, waarin is opgenomen dat eiser een vooraanstaande rol speelt in een in Nederland actief rekruteringsnetwerk ten behoeve van de Jihad. De AIVD concludeert in het ambtsbericht dat eiser een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid. De voorzieningenrechter van de rechtbank Zwolle heeft in de uitspraak van 1 februari 2006 reeds geoordeeld dat de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht de daarin vervatte conclusies kunnen dragen. Ook de vraag of eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is reeds door de rechtbank Zwolle in de uitspraak van 1 februari 2006 beoordeeld. De door eiser aangevoerde omstandigheden in het

zaaknummer: AWB 06 / 18245

3

kader van artikel 3 EVRM, zijn geen nova die tot een andere beoordeling nopen. Ten slotte betekent de ongewenstverklaring geen schending van artikel 8 EVRM. Weliswaar is er sprake van inmenging in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM, maar de inmenging is gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van de openbare orde. Een afweging van de belangen leidt tot het oordeel dat in redelijkheid aan het algemeen belang meer gewicht kan worden toegekend.

- 2.7 Eiser heeft in beroep – samengevat en voor zover van belang – het volgende aangevoerd. Verweerder heeft eiser ten onrechte ongewenst verklaard met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c en e, Vw, op grond van het individueel ambtsbericht van de AIVD. Ook laat de ongewenstverklaring zich niet verenigen met de interim measure van het EHRM. Voorts dient de rechtbank, ook na de uitspraak van de rechtbank Zwolle van 1 februari 2006, zich in deze procedure een zelfstandig oordeel te vormen over de vraag of eiser bij terugkeer een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Daarbij dient ook te worden meegewogen dat inmiddels een interim measure is afgekondigd. Voorts is bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2006/28 een besluit- en vertrekmoratorium voor Libië ingesteld. Ook heeft eiser een vertaling van een krantenartikel van 28 september 2006 overgelegd, waaruit naar voren komt dat een Libiër die door Nederland is uitgezet, wordt vermist. Voorgaande omstandigheden zijn aan te merken als nova, die tot een andere beoordeling dan die van de rechtbank Zwolle nopen. Voorts vormt de ongewenstverklaring een inbreuk op het gezinsleven van eiser, als bedoeld in artikel 8 EVRM. Deze inbreuk is niet gerechtvaardigd. Verweerder heeft in het kader van de belangen afweging de belangen van de echtgenote en kinderen van eiser onvoldoende meegewogen.

- 2.8 Ten slotte heeft eiser ter zitting aangevoerd dat de ongewenstverklaring niet valt te verenigen met artikel 14, zesde lid, van de Richtlijn nr. 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad van de Europese Unie (Definitierichtlijn). Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat deze beroepsgrond tardief is ingediend.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.9 Voor zover eiser zich ter zitting heeft beroepen op de Definitierichtlijn, overweegt de rechtbank dat eiser deze beroepsgrond te laat en derhalve in strijd met de goede procesorde naar voren heeft gebracht. De rechtbank zal deze beroepsgrond derhalve niet bij de beoordeling van het geschil betrekken.
- 2.10 De rechtbank zal vervolgens beoordelen of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser op grond van de inhoud van het individueel ambtsbericht van de AIVD een gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid en derhalve op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw ongewenst kon worden verklaard. Tevens dient te worden beoordeeld of ongewenstverklaring kon plaatsvinden in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland als bedoeld in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw.
- 2.11 De rechtbank stelt voorop dat de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle bij uitspraak van 1 februari 2006, met toepassing van artikel 8:86 Awb, het beroep tegen de afwijzing van de aangevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft afgewezen. Hierbij heeft de

zaaknummer: AWB 06 / 18245

4

voorzieningenrechter kennis genomen van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht van de AIVD en als volgt geoordeeld.

"2.4 (...) Op 6 oktober 2005 heeft verweerder, na inzage te hebben gehad in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht, schriftelijk geconcludeerd dat het individueel ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

2.5 De voorzieningenrechter heeft, zoals partijen ter zitting hebben verzocht, kennis genomen van de inhoud van de stukken die ten grondslag liggen aan het ambtsbericht van de AIVD van 9 februari 2005. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de onderliggende stukken bij het individueel ambtsbericht van 9 februari 2005 de conclusies die daarin vervat zijn kunnen dragen.

2.6 Het vorenstaande leidt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat verweerder op basis van het individueel ambtsbericht van 9 februari 2005 heeft kunnen aannemen dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. (...)"

- 2.12 Voorgaande uitspraak is inmiddels onherroepelijk en staat derhalve in rechte vast zodat de rechtbank de uitspraak van de voorzieningenrechter – tevens bodemrechter – van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle als uitgangspunt neemt. De rechtbank is niet gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan de rechtbank thans een andere conclusie zou moeten verbinden aan het AIVD ambtsbericht of anders zou moeten oordelen over de toetsing die heeft plaatsgevonden aan artikel 3 EVRM.
- 2.13 De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder op basis van het individueel ambtsbericht van de AIVD heeft kunnen concluderen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en op grond daarvan eiser ongewenst heeft kunnen verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vw. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank eiser tevens ongewenst kunnen verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. De uitleg van verweerder in het verweerschrift van 17 november 2006 over de toepassing van deze bepaling, te weten dat het volstrekt duidelijk is dat de landen van de Westerse wereld wensen te voorkomen dat één of meer landen van die Westerse wereld een toevluchtsoord worden voor personen die in verband worden gebracht met terrorisme en jihad, acht de rechtbank niet onredelijk.
- 2.14 Voorts is de rechtbank ten aanzien van eisers stelling dat de ongewenstverklaring in strijd is met het refoulement verbod van artikel 3 EVRM met verweerder van oordeel dat eiser geen nieuwe feiten en/of omstandigheden heeft aangevoerd die thans tot een andersluidende conclusie zouden moeten leiden dan die van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle in voornoemde uitspraak.
- 2.15 De voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle heeft in voornoemde uitspraak, in het kader van de aangevraagde verblijfsvergunning asiël ook beoordeeld of eiser bij terugkeer een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter overwoog hieromtrent het volgende.

"2.10 Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als uitgeprocedeerde asielzoeker in geval van terugkeer naar Libië risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. (...) Bovendien zijn door

zaaknummer: AWB 06 / 18245

5

verzoeker geen concrete aanknopingspunten naar voren gebracht en bevinden zich ook anderszins geen aanwijzingen in het dossier dat gegevens betreffende verzoekers asielaanvraag aan de Libische autoriteiten zouden zijn verstrekt. (...)

2.13 (...) Echter, ook indien moet worden aangenomen dat de Libische autoriteiten op andere wijze met het tegen verzoeker gevoerde strafproces bekend zijn geraakt, heeft verweerder daarmee niet aannemelijk hoeven achten dat verzoeker een reëel risico loopt om bij uitzetting onderworpen te zullen worden aan een behandeling, als bedoeld in artikel 3 EVRM."

- 2.16 De omstandigheid dat het EHRM op 2 februari 2006 een interim measure ten aanzien van eiser heeft getroffen, op grond waarvan eiser niet naar Libië mag worden uitgezet, betekent niet dat door het EHRM is geconcludeerd dat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 EVRM.
- 2.17 Eisers stelling dat de ongewenstverklaring zich door de feitelijke gevolgen niet laat verenigen met de getroffen interim measure, wordt niet door de rechtbank gevolgd. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 18 september 2006 (kenmerk: 200602661/1) waarin is geoordeeld dat een interim measure slechts tijdelijk in de weg staat aan uitzetting. De vraag hoe de strafrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring zich verhouden tot de omstandigheid dat eiser gedurende de interim measure niet zal worden uitgezet, dient door de strafrechter te worden beoordeeld, aldus de hiervoor genoemde uitspraak.
- 2.18 Het besluit- en vertrekmoratorium (WBV 2006/28) van 16 augustus 2006 dateert van na het bestreden besluit. Gelet op de zogenoemde ex tunc toetsing van het besluit tot ongewenstverklaring kunnen de feiten en omstandigheden die tot de instelling van het moratorium hebben geleid noch de instelling van het moratorium op zichzelf bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het bestreden besluit worden betrokken.
- 2.19 Ten aanzien van het beroep van eiser op het gestelde in artikel 8 EVRM oordeelt de rechtbank als volgt. Ingevolge het eerste lid van dit artikel heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- 2.20 Vaststaat dat sprake is van familie- of gezinsleven, als bedoeld in artikel 8, eerste lid, EVRM tussen eiser en zijn echtgenote en hun kinderen. Voorts is tussen partijen niet in geschil dat de ongewenstverklaring van eiser een inmenging betekent in dat gezinsleven. Partijen houdt echter verdeeld de vraag of deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bij de beantwoording van deze vraag is het volgende van belang.

zaaknummer: AWB 06/18245

6

- 2.21 In de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 2 augustus 2001 in de zaak tegen Zwitserland (JV 2001/254) zijn richtinggevende uitgangspunten ('guiding principles') geformuleerd ten aanzien van de vraag of een maatregel van uitzetting noodzakelijk is, en met name ten aanzien van de problemen die echtgenoten daardoor zouden ondervinden om samen te blijven en in het bijzonder de problemen voor een echtgeno(o)t(e) en/of kinderen om te gaan leven in het land van herkomst van de ander. Deze uitgangspunten betreffen:
- de aard en ernst van het vergrijp;
 - de verblijfsduur;
 - het verstreken tijdsverloop sinds het strafbare feit, alsmede het gedrag in die periode;
 - de betrokken nationaliteiten;
 - de gezinssituatie;
 - de vraag of de echtgeno(o)t(e) al dan niet van het vergrijp op de hoogte was toen het gezinsleven ontstond;
 - de aanwezigheid van kinderen en hun leeftijd; en
 - de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) in het bestemmingsland naar verwachting zal ondervinden.
- 2.22 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het kader van voornoemde belangenafweging aan het belang van kortweg de bescherming van de nationale veiligheid of openbare orde een zwaarder gewicht heeft kunnen toekennen dan aan het belang van eiser bij uitoefening van zijn gezinsleven in Nederland. Daarbij is van belang dat eiser nimmer verblijf is toegestaan dat hem tot de uitoefening van het familie- of gezinsleven in Nederland in staat stelde en dat eiser op grond van voornoemd ambtsbericht van de AIVD als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt gezien. Voorts heeft verweerder in het kader van de belangenafweging kunnen overwegen dat niet is gebleken dat de echtgenote van eiser en zijn kinderen zich niet naar Libië kunnen begeven om aldaar met eiser het gezinsleven uit te oefenen. Daarbij heeft verweerder onder meer belang kunnen hechten aan het feit dat de kinderen van eiser dermate jong zijn dat niet kan worden gesteld dat zij dusdanig zijn geworteld in de Nederlandse samenleving dat niet van hun gevergd kan worden zich met hun ouders buiten Nederland te vestigen. Voorts heeft eiser niet onderbouwd en tevens is niet anderszins gebleken dat het leven van de echtgenote en kinderen in Libië onhoudbaar zal zijn. Eisers stelling dat verweerder de belangen van zijn echtgenote en kinderen onvoldoende heeft meegewogen, volgt de rechtbank derhalve niet.
- 2.23 Gelet op het voorgaande heeft verweerder niet in strijd met het gestelde in artikel 8 EVRM gehandeld door eiser ongewenst te verklaren. Hoewel de ongewenstverklaring van eiser inmenging in het familie- of gezinsleven als bedoeld in dit artikel tussen eiser en zijn partner oplevert, is de rechtbank van oordeel dat deze inmenging gerechtvaardigd is in het belang van de bescherming van de nationale veiligheid of openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.
- 2.24 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

zaaknummer: AWB 06 / 18245

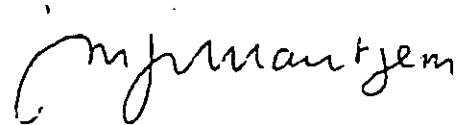
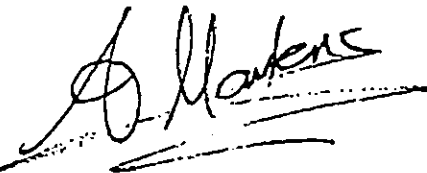
7

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem en mrs. M.A.C. Hofman en A.T.B. de Vries, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 5 maart 2007, in tegenwoordigheid van mr. A.W. Martens als griffier.

afschrift verzonden op:

07 MAART 2007Coll: **Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor een sluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM

TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01

E-MAIL info@bkkw.nl

DR. BRITTA BÖHLER *
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STJN FRANKEN
 MICHIËL PESTMAN
 CHRISJE ZUUR
 PJP SCHÜLLER
 DR. LIESBETH ZEGVELD
 LAURA JANSSEN
 WILLEM JEBBINK
 MARTIJN STROOIJ
 FLORIMOND WASSENAAR
 MAXIM FERSCHTMAN
 VALÉRIE EESBURG
 JASPER PAUW
 NIELS VAN IVERSCH
 MARIËKE VAN EIK
 MICHEL LUTERWAAL
 MIRIAM BLOM

* 1958-1981

PROF. HANS ULRIJCH JESSURUN D'OLIVEIRA

PROF. ANDRÉ NOLLEKAMP

PROF. TIES FRANKEN

* 1951-1981 ADVOCaat te FRANKEN

RAAD VAN STATE	
2083	INGEKOMEN
B - 4 APR 2007	
ZAAKNR. 200702418/1/2	
AAN:	✓2
BEHANDELD: DD:	PAR:

DE RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

T.a.v. de Voorzitter van de Raad van State

Postbus 20019

2500 EA DEN HAAG

Per falkpost

Tevens per telefax; 070 - 36 51 380
in totaal 17 pagina's)

Amsterdam, 4 april 2007

Onze ref. 20070334.FS/ez

Direct tel.nr: 020-3446211

Direct faxnr: 020-3446202

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: / staatssecretaris van Justitie
 rechtbank Haarlem AWB 06/18245

Geachte Voorzitter

De heer (hierna: appellant), geboren op en van Libische nationaliteit, wonende te , voor deze zaak woonplaats kiezende te Amsterdam (1017 EM) aan de Keizersgracht 560-562 op het kantoor van zijn advocaat mr. P.J. Schüller, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van 5 maart 2007 (verzonden op 7 maart 2007) van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem (AWB 06/18245), waarbij het namens appellant ingestelde beroep tegen de afwijzende beschikking op bezwaar gericht tegen appellants ongewenstverklaring, ongegrond is verklaard. Een kopie van de uitspraak gaat hierbij (productie 1).

Appellant verzoekt het verschuldigde griffierecht ten laste te laten komen van de rekening-courant die ons kantoor bij uw ABRvS heeft lopen.

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen en voert hiertoe de volgende grief aan.

Grieven

De grieven richten zich tegen de volgende overwegingen van de rechtbank, in onderling samenhang gezien:

2.9 Voor zover eiser zich ter zitting heeft beroepen op de Definitieverdict, overweegt de rechtbank dat eiser deze beroepsgrond te laat en derhalve in strijd met de goede procesorde naar voren heeft gebracht. De rechtbank zal deze beroepsgrond derhalve niet bij de beoordeling van het geschil betrekken.

2.11 De rechtbank stelt voorop dat de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle bij uitspraak van 1 februari 2006, met toepassing van artikel 8:86 Awb, het beroep tegen de afwijzing van de aangevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft afgewezen. Hierbij heeft de voorzieningenrechter kennis genomen van de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht van de AIVD en als volgt geoordeeld.

"2.4 (...) Op 6 oktober 2005 heeft verweerder, na inzage te hebben gehad in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht, schriftelijk geconcludeerd dat het individueel ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

2.5 De voorzieningenrechter heeft, zoals partijen ter zitting hebben verzocht, kennis genomen van de inhoud van de stukken die ten grondslag liggen aan het ambtsbericht van de AIVD van 9 februari 2005. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de onderliggende stukken bij het individueel ambtsbericht van 9 februari 2005 de conclusies die daarin vervat zijn kunnen dragen.

2.6 Het vorenstaande leidt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat verweerder op basis van het individueel ambtsbericht van 9 februari 2005 heeft kunnen aannemen dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. (...)"

2.12 Voorgaande uitspraak is inmiddels onherroepelijk en staat derhalve in rechte vast zodat de rechtbank de uitspraak van de voorzieningenrechter

- tevens bodemrechter - van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle als uitgangspunt neemt. De rechtbank is niet gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan de rechtbank thans een andere conclusie zou moeten verbinden aan het AIVD ambtsbericht of anders zou moeten oordelen over de toetsing die heeft plaatsgevonden aan artikel 3 EVRM.

2.13 De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder op basis van het individueel ambtsbericht van de AIVD heeft kunnen concluderen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en op grond daarvan eiser ongewenst heeft kunnen verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vw. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank eiser tevens ongewenst kunnen verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. De uitleg van verweerder in het verweerschrift van 17 november 2006 over de toepassing van deze bepaling, te weten dat het volstrekt duidelijk is dat de landen van de Westerse wereld wensen te voorkomen dat één of meer landen van die Westerse wereld een toevluchtsoord worden voor personen die in verband worden gebracht met terrorisme en jihad, acht de rechtbank niet onredelijk.

2.14 Voorts is de rechtbank ten aanzien van eisers stelling dat de ongewenstverklaring in strijd is met het refoulement verbod van artikel 3 EVRM met verweerder van oordeel dat eiser geen nieuwe feiten en/of omstandigheden heeft aangevoerd die thans tot een andersluidende conclusie zouden moeten leiden dan die van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle in voornoemde uitspraak.

2.15 De voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle heeft in voornoemde uitspraak, in het kader van de aangevraagde verblijfsvergunning asiel ook beoordeeld of eiser bij terugkeer een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De voorzieningenrechter overwoog hieromtrent het volgende.

"2.10 Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als uitgeprocedeerde asielzoeker in geval van terugkeer naar Libië risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. (...) Bovendien zijn door verzoeker geen concrete aanknopingspunten naar voren gebracht en bevinden zich ook anderszins geen aanwijzingen in het dossier dat gegevens betreffende verzoekers asielaanvraag aan de Libische autoriteiten zouden zijn verstrekt. (...)

2.13 (...) Echter, ook indien moet worden aangenomen dat de Libische autoriteiten op andere wijze met het tegen verzoeker gevoerde strafproces bekend zijn geraakt, heeft verweerder daarmee niet aannemelijk hoeven aantonen dat verzoeker een reëel risico loopt om bij uitzetting onderworpen te zullen worden aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM."

2.16 De omstandigheid dat het EHRM op 2 februari 2006 een interim measure ten aanzien van eiser heeft getroffen, op grond waarvan eiser niet naar Libië mag worden uitgezet, betekent niet dat door het EHRM

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 april 2007, pagina 4

is geconcludeerd dat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 EVRM.

2.17 Eisers stelling dat de ongewenstverklaring zich door de feitelijke gevolgen niet laat verenigen met de getroffen interim measure, wordt niet door de rechtbank gevolgd. De rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 18 september 2006 (kenmerk: 200602661/1) waarin is geoordeeld dat een interim measure slechts tijdelijk in de weg staat aan uitzetting. De vraag hoe de strafrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring zich verhouden tot de omstandigheid dat eiser gedurende de interim measure niet zal worden uitgezet, dient door de strafrechter te worden beoordeeld, aldus de hiervoor genoemde uitspraak.

2.18 Het besluit- en vertrekmoratorium (WBV 2006/28) van 16 augustus 2006 dateert van na het bestreden besluit. Gelet op de zogenaamde ex tunc toetsing van het besluit tot ongewenstverklaring kunnen de feiten en omstandigheden die tot de instelling van het moratorium hebben geleid noch de instelling van het moratorium op zichzelf bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het bestreden besluit worden betrokken.

2.22 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het kader van voornoemde belangenafweging aan het belang van kortweg de bescherming van de nationale veiligheid of openbare orde een zwaarder gewicht heeft kunnen toekennen dan aan het belang van eiser bij uitoefening van het gezinsleven in Nederland. Daarbij is van belang dat eiser nimmer verbleef is toegestaan dat hem tot de uitoefening van het familie- of gezinsleven in Nederland in staat stelde en dat eiser op grond van voornoemd ambtsbericht van de AIVD als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt gezien. Voorts heeft verweerder in het kader van de belangenafweging kunnen overwegen dat niet is gebleken dat de echtgenote van eiser en zijn kinderen zich niet naar Libië kunnen begeven om aldaar met eiser het gezinsleven uit te oefenen. Daarbij heeft verweerder onder meer belang kunnen hechten aan het feit dat de kinderen van eiser dermate jong zijn dat niet kan worden gesteld dat zij dusdanig zijn geworteld in de Nederlandse samenleving dat niet van hun gevergd kan worden zich met hun ouders buiten Nederland te vestigen. Voorts heeft eiser niet onderbouwd en tevens is niet anderszins gebleken dat het leven van de echtgenote en kinderen in Libië onhoudbaar zal zijn. Eisers stelling dat verweerder de belangen van zijn echtgenote en kinderen onvoldoende heeft meegewogen, volgt de rechtbank derhalve niet.

Ter toelichting het volgende.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 april 2007, pagina 5

Ten aanzien van de goede procesorde – Definitierichtlijn

In de gronden van beroep (en voorlopige voorziening) van 27 april 2006 is onder meer (p. 4, punt. 6) de volgende passage opgenomen.

'Bij de huidige stand van zaken is de ongewenstverklaring echter wel disproportioneel en strookt niet met het evenredigheidsbeginsel van art. 3.4 Awb (...).'

In de nadere gronden van beroep van 23 oktober 2006 is (p. 2) onder meer het volgende aangevoerd.

'Doorgebrek aan effectiviteit van de OVR zijn de vreemdelingrechtelijke gevolgen i.c. in redelijkheid niet proportioneel te achten.'

Blijkens de ter zitting overgelegde pleitnota is ter zitting betoogd

'De autonome vaststelling door de rechter van de onuitzetbaarheid is van belang omdat deze beoordeling relevant is voor de proportionaliteitstoets die de Afdeling bijvoorbeeld bij 1F-ers voorschrijft en daarnaast vanwege de toepasselijkheid van de Definitierichtlijn.

Artikel 14 lid 6 van de Definitierichtlijn bepaalt immers aan vluchtelingen die geen status krijgen ex. art. 33 tweede lid van het Verdrag een bepaalde bescherming, die volgens : neerkomt op een volledig respect op een menswaardig bestaan. Verzoeker wellicht nog jaren onverzekerd laten, valt niet te verenigen met de richtlijn en overweging 10 uit de Preambule. Het handelen van verweerder hierin kan bezwaarlijk anders worden aangemerkt dan als onzorgvuldig. Een tweede waarborg keert zich echter eveneens tegen de OVR en dat is artikel 8 EVRM.'

Appellant stelt zich op het standpunt dat hetgeen namens hem ter zitting is verwoord een juridische vertaling is van hetgeen namens hem voorafgaand aan de zitting naar voren is gebracht. Hierbij zoekt appellant aansluiting bij artikel 8:69 Awb waarin is neergelegd dat de rechtbank ambtshalve de rechtsgronden aanvult.

Nu voorafgaand aan de zitting met regelmaat is betoogd dat het beginsel van proportionaliteit zich verzet tegen appellants ongewenstverklaring en appellants onuitzetbaarheid in verband met artikel 3 EVRM, heeft appellant met recht ter zitting kunnen betogen dat hiermee mede een beroep is gedaan op de hiervoor aangehaalde bepaling van de Definitierichtlijn.

Om deze reden is derhalve de conclusie gerechtvaardigd dat de rechtbank het beroep op de betreffende bepaling van de Definitierichtlijn ten onrecht als is strijd met de goede procesorde ter zijde heeft geschoven nu het eerst ter zitting zou zijn aangevoerd.

Ten overvloede merkt appellant op dat hij met het vorenstaande op geen enkele wijze wenst te betogen dat de rechtbank gehouden was ambtshalve te toetsen aan de Definitierichtlijn. Immers, volgens de rechtspraak van uw ABRvS is de rechtbank hier niet aan gehouden.

Vgl. ABRvS 2 maart 2004, JV 2004/176 met noot HBA

Ten aanzien van de weigering tot kennisname achterliggende stukken.

Appellant heeft gronden en nadere gronden van beroep ingediend, waarin gemotiveerd en onderbouwd is betoogd waarom de rechtbank wel kennis zou moeten nemen van de achterliggende stukken van het ambtsbericht. Het is voor appellant onbegrijpelijk dat de rechtbank bij beantwoording van de vraag of zijn ongewenstverklaring geboden, noodzakelijk en proportioneel is, er voor heeft gekozen om niet zelf de aanleiding van de ongewenstverklaring te bekijken. Het valt moeilijk te begrijpen hoe een deugdelijke belangenafweging ingevolge artikelen 3:4 en 4:84 Awb alsmede ingevolge artikelen 3 en 8 jo 13 EVRM door een rechter zelfstandig kan worden gemaakt, zonder kennis te nemen van de redenen waarom de AIVD appellant aanmerkt als een gevaar voor de nationale veiligheid. De rechtbank heeft de verantwoordelijkheid van deze rechtmatigheidscontrole miskend.

Te meer daar appellant op goede gronden zich heeft beklagd over Nederlandse procedures in nationale veiligheidszaken en de mate waarin voldaan wordt aan het vereiste van *adversal proceedings* uit het EVRM. In de uitspraak wordt onvoldoende onderschreven dat enige vorm van compensatie voor appellant moet plaatsvinden. Het wekt bevreemding dat indien ook verweerder¹ kennisname door de rechtbank bepleit, de rechtbank daartoe toch niet overgaat, ondanks de aard en het gewicht van de procedure.

Ten aanzien van eerst bij verweer gegeven motivering

Blijkens rechtsoverweging 2.13 heeft de rechtbank de eerst bij verweer gegeven toelichting over de toepassing van artikel 67 lid 1, aanhef en onder e Vw betrokken in haar oordeelsvorming.

In een hierna te citeren uitspraak van uw ABRvS is een kader geschetst voor de eerst in verweer gegeven onderbouwing van een door de vreemdeling aangevallen beschikking.

ABRvS 19 oktober 2005, JV 2005/462

' 2.2.1 (...) Hoewel niet is uitgesloten dat in het verweerschrift de motivering van het besluit wordt verduidelijkt of aangevuld, is het niet mogelijk daarin een geheel andere motivering te geven dan wel aan het besluit een andere afwijzingsgrond ten grondslag te leggen.'

¹ Zie onder meer verweerschrift van mr. Hoogvliet d.d. 17 november 2006

4 april 2007, pagina 7

Vastgesteld kan worden dat in de beschikking in primo noch in de beschikking op bezwaar enige onderbouwing is gegeven dat de internationale betrekkingen de ongewenstverklaring van appellant vorderen. Zoals in rechtsoverweging 2.13 is opgenomen is dit eerst in verweer naar voren gebracht. De conclusie is derhalve gerechtvaardigd dat de betreffende passage van het verweerschrift geen verduidelijking of aanvulling betreft. Derhalve is de rechtbank hieraan ten onrechte niet voorbij gegaan.

Omtrent de ex tunc toetsing bij artikel 3 EVRM.

Appellant merkt op dat het absolute karakter van het verbod op refoulement ex. artikel 3 EVRM door de rechter is miskend door onder meer WBV 2006/28 buiten beschouwing te laten (r.o.2.18), althans de betreffende overweging ontbeert daaromtrent een draagkrachtige motivering. De rechtbank hanteert immers een ex tunc toets, kennelijk ingegeven door de omstandigheid dat een ongewenstverklaring een reguliere procedure betreft waarop dientengevolge die procedurevoorschriften en regels worden toegepast. Appellant kan zich met deze overweging niet verenigen vanwege de onderstaande redenen.

Uit bestendige EHRM jurisprudentie blijkt dat artikel 3 EVRM ex nunc moet worden getoetst en dat het Hof geen 'waterscheiding' tussen reguliere en asielprocedures kent. De recente uitspraak² van 11 januari 2007 benadrukt de voorwaarde die het Hof stelt als er nog niet is uitgezet, appellant verwijst daarbij naar overweging 136 van de betreffende uitspraak. In de NJB special over geeft prof. Spijkerboer aan dat het Hof uitdrukkelijk heeft aangegeven dat voor zover de toepassing van het Nederlands bestuursrechtelijk trechtermodel niet tot een indringend toets leidt, het Hof zulks onacceptabel acht. Het Hof spreekt nota bene voor het eerst letterlijk over een ex nunc toetsing.

Vervolgens merkt appellant op dat de rechtbank met deze overweging onvoldoende inhoud geeft aan de vaste rechtspraak⁴ van uw Afdeling waarin is geoordeeld dat in de ongewenstverklaring artikel 3 EVRM aan de orde kan komen. Als na het slaan van de beschikking op bezwaar de situatie in het land van herkomst⁵ dusdanig is dat door de minister besloten wordt tot het instellen van een besluit- en vertrekmoratorium, dan behoort de rechtbank een dergelijk ontwikkeling te betrekken in de besluitvorming, wil de waarborg zoals door uw Afdeling voorgeschreven⁶, niet zinledig worden.

² EHRM d.d. 11 januari 2007, (NAV 2007/1, m.nt. Reneman, JV 2007/30 m. nt. Vermeulen, AB 2007, 76 m.nt. BPV en EHRC maart 2007, m.nt. Woltjer)

³ NJB van 16 februari 2007, nr.7, p.384-385

⁴ Zie bijvoorbeeld ABRvS 10 december 2004, JV 2005/55.

⁵ Zie ABRvS, 14 september 2006, 200603820/1, JV 2006/423 nt T.P. Spijkerboer

⁶ Het probleem van onuitzetbaarheid vanwege 3 EVRM en openbare orde die de OVR zou indiceren is veelvuldig aan de rechter voorgelegd waarbij altijd is geoordeeld dat uiteindelijk er aan artikel 3 EVRM zal moeten worden getoetst, zie, ABRvS (MK), 2 juni 2006, 200308845/1, (NAV 2004/201 m.nt. Groenewegen, JV 2004/279 m.nt. Boeles, RV 2004,08 m.nt. Reneman)

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 april 2007, pagina 8

In een andere nationale veiligheidszaak werd eerder door uw Afdeling overwogen dat:

'Omdat de rechtsgevolgen van de besluiten van 9 december 2004 door de vernietiging door de rechtbank van de besluiten op bezwaar niet zijn aangetast en verzoeker een zwaarwegend belang heeft bij een beoordeling van zijn uitgebreid gemotiveerde beroep op art. 3 EVRM in de bodemprocedure, maar geen spoedeisend belang heeft bij schorsing van het besluit tot intrekking van de vergunning, bepaalt de Voorzitter dat de rechtsgevolgen van het besluit tot ongewenstverklaring worden opgeschort en dat verzoeker niet wordt uitgezet totdat op het hoger beroep is beslist.'⁷

Voorts merkt appellant op dat de getroffen *interim measure* voor hem geen aanleiding is geweest om te stellen dat zijn ongewenstverklaring in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM, in tegen stelling tot de zaak - waarin zulks wel is aangevoerd. De eerste beroepsgronden vermeldde ten aanzien van dit onderdeel:

'De EHRM-ontwikkelingen kunnen wel degelijk in deze voorliggende procedure worden betrokken in de besluitvorming. Ten eerste omdat de art. 3 EVRM-beoordeling van de rechtbank Zwolle primair de toelatingsvraag betrof, terwijl i.c. de ongewenstverklaring en diens gevolg de uitzetting het juridisch kader vormen voor de beoordeling van de bestreden beschikking. Ten tweede omdat de voortdurende van de onuitzetbaarheid c.q. de 'vertraging' vanwege de EHRM bodemklacht als een belangrijke factor kan worden onderscheiden bij beoordeling of de ongewenstverklaring opportuun is en of verweerder niet zorgvuldigheidshalve het aanhoudingsverzoek diende te honoreren. Gezien de getroffen interim measure ligt bovendien de vraag of schending van artikel 3 EVRM dreigt echter nog steeds open nu de zaak thans voorligt bij het EHRM.'

Appellant heeft wel betoogd dat de minister onzorgvuldig bestuursrechterlijk handelt als, voordat duidelijk is of appellant verwijderd kan worden, wel alvast de ongewenstverklaring wordt uitgesproken. In bezwaar en in beroep is gemotiveerd uiteengezet waarom deze 'haast' niet te verenigen is met artikelen 3:2 en 7:12 Awb. De rechtbank heeft ten onrechte dit kernaspect van de beroepsgronden, ongemotiveerd en onbesproken ter zijde geschoven, hetgeen door uw Afdeling niet gesauveerd zou moeten worden. Uit ABRvS uitspraken van 4 en 10 juli 2006 (respectievelijk JV 2006/346 en 348) blijkt immers dat ook in zaken aangaande de nationale veiligheid, gevoegd aan een *interim measure*, de ongewenstverklaring om een specifieke belangenafweging vraagt die niet in de beschikking voorkomt, hetgeen uitvoerig reeds in de gronden van beroep is aangekaart. De rechtbank laat in dat kader ook na in te gaan op de aangevoerde motiveringsgebreken, zoals het feit dat verweerder in de beschikking op bezwaar veelvuldig volstaat met verwijzing naar het voorlopig oordeel van de

⁷ ABRvS (Vzr), 29 maart 2006, 200602107/3, (JV 2006/173)

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 april 2007, pagina 9

voorzitter van de rechtbank Zwolle van 1 februari 2006 ter vervanging van het eigen oordeel en dito motiveringsplicht.

Met betrekking tot de vreemdelingrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring

In rechtsoverweging 2.17 heeft de rechtbank onder verwijzing naar een uitspraak van 18 september 2006 van uw ABRvS (onder meer) geoordeeld dat de strafrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring door de strafrechter dienen te worden beoordeeld.

De rechtbank heeft hiermee miskend dat appellant in beroep niet alleen strafrechtelijke maar ook vreemdelingrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring heeft benoemd³, die naar zijn mening bij de te maken belangenafweging moeten worden betrokken. Nu dit een wezenlijke beroepsgrond betreft had de rechtbank hier zonder nadere motivering niet aan voorbij mogen gaan.

Met betrekking tot het inhoudelijk oordeel over artikel 8 EVRM.

Appellant kan zich niet verenigen met het feit dat zonder in kaart te brengen op grond waarvan appellant een gevaar vormt voor de nationale veiligheid en/of de mate waarin hij dit gevaar zou vormen, de rechtbank van oordeel is dat zij zorgvuldig de belangen kan afwegen en aldus kan voldoen aan de 'fair balance' test die door het EHRM aan lidstaten is opgelegd. De rechtbank heeft niet, althans onvoldoende gemotiveerd in dat kader een oordeel gegeven omtrent de opportuniteit van de ongewenstverklaring, de disproportionaliteit van deze maatregel afgezet tegen de feitelijke onmogelijkheid om appellant te doen vertrekken en derhalve de meerwaarde van de ongewenstverklaring. De bestreden uitspraak is niet in overeenstemming met de EHRM jurisprudentie. Terecht heeft appellant ter zitting dan ook verwezen naar paragraaf 137 uit het arrest⁹, waarin ook in zaken omtrent nationale veiligheid het Hof overwoog:

Para 137: ... Furthermore, the question whether the impugned measure would interfere with the individual's right to respect for family life and, if so, whether a fair balance is struck between the public interest involved and the individual's rights must be examined.

Conclusie

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande dat de bestreden uitspraak in rechte niet overeind kan blijven en dat mitsdien het hoger beroep gegrond dient te worden verklaard.

Redenen waarom appellant zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek de uitspraak van 5 maart 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Haarlem te vernietigen en te be-

³ Zie bijvoorbeeld nadere gronden van beroep van 23 oktober 2006, p. 2

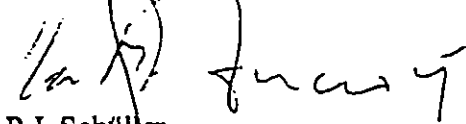
⁹ EHRM 20 juni 2002, JV 2002/239

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

4 april 2007, pagina 10

palen dat het beroep alsnog gegrond wordt verklaard met al dan niet terugverwijzing, kosten rechtens.

Gemachtigde,

P.J. Schüller

bijlage